

 Edebiyat Defteri

# KızılKanarya -Yazıları-

**Oluşturulma Tarihi:**  
26 Ağustos 2023 Cumartesi

**Yayınlayan:**  
Edebiyatdefteri.Com  
**Türkiye'nin Kültür ve Sanat Platformu**

# EN YAKIN DOSTUMUZ

Benim;gerçekten sır tutabilen,sesimi tüm insanlara duyurabilen,beni tüm isanlara dürüstçe tanıtabilen bir dostum var kim

Benimle birşeyler paylaşmak ister misin,kendini bana tanıtmak ister misin, dercesine,tüm içtenliğiyle,tüm samimiyetiyle,tüm göremediğimiz kadar bize sunduğu dostluğuyla,neşesiyle haykırırcasına seslenen kalbimizin pasını silen,her zaman yanımda

Aslında sizlerinde dostu ve çok yakınınızda neden tanışmak istemiyorsunuz?

...

Korkuyor musunuz?

...

Her zaman ki gibi değil mi?

...

Her şeye engel olan,korkularımız değil mi?

...

Asla korkmayın,o size hiç bir şey kaybettiremez,hiç bir zarar veremez,istesede?

...

Emin olun!

Ön yargılarımızı yıkmamızın zamanı gelmedi mi sizcede?

Mesut ZEYTİN

12 FEN C

652

# UMUTSUZLUK ÖLÜMDÜR...

BEMBEYAZ KARIN İÇİNDE BİR "UMUT" GİBİ YEŞERMİŞ; KARIN GÖVDESİNİ DONDURAN, RÜZGARIN DİKENLERİNİ TITRETEK DİRENEREK SÜREKLİ AMANSIZ BİR MÜCADELE HALİNDE GÜNEŞİN TÜM SICAKLIĞIYLA KENDİSİNİ KURTARACAĞI GÜNÜ UMUT YAŞADIĞI HER AN ÖLÜYOR UMUTLARI ONU HER ÖLDÜĞÜNDE DİRİLTİYOR...BİZLERİNDE BU KÜÇÜK ÇAM AĞACINDAN FAR DİRİLTEN UMUTLARIMIZ...BU ZOR HAYATTA TUTUNABİLECEĞİMİZ TEK DAL UMUTLARIMIZ.

Sz shb: Mesut ZEYTİN

# BİR YAPRAK MİSALİDİR İNSAN

Küçük bir tomurcuktan,ufacık bir yeşil nokta belirir;bu noktacık gözlerini hayata açan yaprağın başlangıcıdır.Yaprak gözleri güzeldir;çünkü ilkbaharda dünyaya gelmiştir,güneşin güzelliğinden,doğanın neşesinden,havada uçuşan böceklerin doğaya seslerden,yoksun değildir;hayat ona hep güler yüzünü göstermektedir.Zamanla, yeşererek büyüdükçe hayatı tanımaya başlar,tüm güzelliğiyle gülen güneş bugün tüm kızgınlığıyla kavurmaya başlar.Dostu sandığı,güneşi gizleyen,onu güneşin acımasız bulutlarda zamanla yaprağı gerçek yüzünü gösterir.Bulutlar şiddetli,korkui dolu canlıların içini titreten o sesiyle haykırır.Hayati düşer nice masumları katleder.Yaprağında o günler için tek dostu olduğunu düşündüğü,ağacın gövdesini ikiye ikiye ayırır;devam eder,yaprağın tutunduğu daldır .Bulutun gücünü kanıtlamak istercesine haykırışları,sona erer.Yaprak olanları düşürür,çalışırken,bulutlar katlettikleri masumların durumunu görünce üzüntüsünden ağlamaya başlar.Ne yazık ki üzülmesi için çoğalması geri getiremeyecektir.Düşünmeden adım atmak ona büyük acı vermektedir.Gözlerinden aralıksız su tanecikleri damlamaya yaprağı zarar vermektedir.Bulutların hızla akan gözyaşlarının oluşturduğu ses yaprağı bir huzursuzluk yüklemiş ve ağladık tokatlaracasına çarpmaktadır.Yaprak hayatının ilk en büyük tokatını yemiştir...

İlkbaharda yaprağı hoşgeldin aramıza dercesine beste yapıp şarkı söyleyen arılar böcekler de zarar vermeye başlamıştır;yaprak çok acıtırlar,yaprak ağlar,bağırır,çağırır çağresizlik içinde kıvranırken onu kimse duymaz.Bulutlar tekrar güneşi gizlemiştir,güneş gibi.Bulutlar haykırmaz ve ağlamzda.yaprak bu seferde zararı,onsuz asla yaşayamayacağı havanın,oluşturduğu rüzgardan acı vurarcasına ite,kaka, döver.Hayatın kendisine gösterdiği acılara dayanamayan yaprağın rengi solar,artık evrene neşeden yeşil kahveringiyi sunar.Tek dostu ve tek dayanağı olduğunu düşündüğü ağacın dalı yaprağı ansızın rüzgarın acımasızlığına bırakılır hayatta,rüzgar onu istediği yere götürmektedir,kitmek istemese de.Rüzgarın acımasızlığına dayanmayan yaprak ölür ve yeşil toprağıni örtercesine,üzerini rengi kefeni anımsatan dondurucu karla örter.Yaprak kardan sızan suyun kendisini çürütmesini ebedi hayata gözlerini açmıştır...

Mesut ZEYTİN

# RESİMDEKİ MELEĞİN GÖZLERİNDEKİ IŞILTIYI,NURU,NEŞEYİ,MUTLULUĞU,İYİMSERLİĞİ,SEVGİYİ,ŞE SÖNDÜREN KİM?

'Her insan dünyaya geldiğinde bir melek kadar temiz kalplidir ve hepimiz bunu farkedebiliriz... Zamanla yanlış düşüncelere olan eleştirilerle ve küçükken gördüğü sevginin, şefkatin yerini kin, nefret ve öfkenin alması sonucu tüm bu iğrençliklere zaman zaman şeytanı anımsatan kişiliğe bürünürler farkında olmasalarda.!

'HOCAMIZDAN'

'Yaratılanı sev yaratandan ötürü.'

'Kötü insan yoktur kesinlikle,kötü olan tek şey yanlış düşüncelerdir,bu yüzden insanlardan nefret etmemeliyiz onları sevmeyi sevmeyeceğimiz kötü ve yanlış düşünceleri olsada.'

'Sonuçta her insan bir melek olarak doğar gerçekten,onları şeytan kişiliğine büründürmede biziz farkında olmasakta.'

'Birde yaratılanımızı sevdiğimizi gösterebileceğimiz en somut sevgi yarattıklarını,yaratanın eserlerini,sevmek değilmidir.'

'Mesut ZEYİN'

# O GÜZEL GÜLÜŞÜN

...Arkadaşımınla çayımı alıp masaya oturmuş,sohbet ediyorduk.Her gün ki gibi bugünde hüzünlü günlerimden birisiydi.Arkadaşım ben se derin düşüncelere dalmıştım,arkadaşımın anlattıklarını anlamam imkansızdı.Düşünüyordumda yudumladığım çay ne kadar denecek kadar?Zorda olsa çayımı isteksizce azar azar yudumluyordum.Son yuduma gelmişim ki...

Her zaman ki gibi karşıma çıkageldin.İlham perim karşımdaydı o an ne kadar mutlu olduğumu kelimelerle anlatamayacağımı düşünüyordum isterdim...Yüzünde yine soğuk bir tavır vardı.Beni senden uzak tutan sana biraz daha yaklaşmamı engelleyen tek şey belki gözlerimin arkasındaki gözlerin şirinliğini,neşesini,heyecanlılığını berraklığını koruyordu yine...Kumral saçlarının her teli eşsiz güzelliğiyle ışıltıyor ve yanındaki kızları kıskandırıyor.Saçının güzelliğine hayretle bakabiliyordum.

Hiç beklemediğim anda ansızın dudakların aralandı ve hoş bir gülüş sergiledin.Gülüşünle birlikte gözlerimden esirgemediğim inciyi,parlaklığı ise pırlantayı anımsatıyordu.Gözlerinden ise sonsuz neşe,mutluluk,çoşku fışkırıyor ve etrafını güneş gibi aydınlatmış körelmiş olan duygularını yeşertiyor ve beni tüm masumiyetiyle ısıtıyordu.Ansızın neden güldüğünü bilmiyordum ;ama o bana da yansıtıydın.O günüm ,senin o tatlı,masum ve güzel gülümseyişinle tüm hüznünü yok etmişti.Uzun süredir olamadığım gibi gün.Ansızın geldiğin gibi ansızın kayboluverdin.Seni gözlerimin önünde kaybetmenin şokunu yaşıyordum.Arkadaşım beni...

... ..  
-'Sana ne oldu böyle dalıp gitmişsin;bir an için gözün açık uyudun sandım.'

Bense cevap olarak sadece gülümsedim.Gözlerim önümüzde ki boş bardaklara ilişti,gördüğüm kadarıyla çayımız bitmiş ve gelmişti.Sandalyeden mutluluğun enerjisiyle sıçarcasına kalktım.Arkadaşımınla sınıfımıza doğru yola koyulduk...

# ÖTEKİ BEN

...Okulda,son derste yarı uyur haldeydim.Son dersin bittiğini belirten,ders zilinin çalması ile içimde küçük bir seviç tohumu üzere.O an işittiğim zil sesi,benim için en güzel sestî;çünkü üzerimdeki yorgunluğu,stersi bir nebze de olsa almıştı.Biraz har tebessümle(tabî hissedilemeyen mutluluk),kitaplarımı aldım sınıftan çıkmak üzere,sınıfın kapısına doğru hızla yol aldım.Sır büyük rahatlama ve hafifleme hissettim.Bu rahatlık ve hafiflikle,bulutların üzerinde yürüyor gibi hissediyordum kendimi.M basamak,adım atarak değil,uçarak iniyordum adeta ne muazzam duyguydu.

Sonunda okulun kapısından dışarı çıktık,ilkkindinin o serin rüzgarı tüm sevgisi ve şefkatiyle alnımı okşuyordu.Bir süre gözler hışırtısına,kuşların cıvıltısına bıraktım,sesler çok hoş geliyordu kulağıma.Gözlerimi biraz kaldırıncı,bana huzursuzluk yükley gökyüzünde.Neden huzursuzluk yüklüyor,diyecek olursanız,karanlığı geceyi anımsatan bulutlar güneşi gizliyor ve o iğrenç tonunu,yeryüzündeki güzelliklere işliyordu,yeryüzünde baktığım herşey çok soğuk ve itici geliyordu bana...

Kısa süre içinde ruhuma,zor kurtulabileceğim hüznü yüklemiştim ve artık koğuşumdaydım,bürokrati anımsatan,beni ciddi sevinçle çıkardım.Büyük bir yükten daha kurtulmuşum.Üzerime sivil elbiselerimi giydim.Yüzümdeki hüznü mührünün silin üzere lavoboya doğru yol aldım.Su soğuktı,ilk başta yüzümü yıkama tereddütünde kaldım.Biraz gözlerim aynaya ilişti,ayna göze gelmişti.Aynada hüznü,sönmüş hayattan bıkmış bir göz görüyordum.İçimden bu benim suratım olamazdı dedim.Bir cisim bir ayna idi ve karşısındakine,karşısındakini sunuyordu,aynadaki başkası olamazdı;ama bende olamazdım.Neden diy ışıltıyı,berraklığı,masumuyeti,saydamlığı,pozitifliği yansıtamıyordu yansıtmak istesede.Yüzümde ise genel bir donukluk yapıyordu,çünkü en ufak bir mutluluk yansıtamıyordu,olmayan bir şeyi de yansıtamazdı zaten...Yüzümü yıkadım,yüzüm bir tekrar bakmak istemiyordum;çünkü değişen bir şey olmayacaktı,yüzümdeki su taneceklerinden başka...

Koğuşuma döndüm tekrar,bitkin bir halde.Dolabımdan şemsiyemi alıp,öteki beni,kaybettiğim beni,gerçek beni,kaybettiğimi çıktım.Havayı işgal etmiş olan,renge karamsarlığı ve hüznü anımsatan bulutlar,gökyüzünü güneşin aydınlığına bırakacağı b kızgınmişcasına,geçen her an kararıyordu,şemsiyemi her an açabilirdim.Biraz ırmağın kenarındaki banka oturdum,Suyun a oluşturuyordu ki,tabliya yansıtabilsem bu şahaser görüntüyü dünyanın en ünlü ressamlarından birisi olabilirdim.İrmağın ö dalgalanan,savaşırçasına çarpışan,çarpışmaları sonucunda ki muazzam görüntüyü benden esirgemeyen ırmağın suyuna d görüntüyle,zihnimde kök salmak üzere yeşeren negatif düşüncelerden arındırıyordum kendimi.Zihnimi güzel bir şekilde ar koyuldum.En çok değer verdiğim şeyi öteki beni aramaya devam ediyordum.Çarşıda bir süre gezindikten sonra pansiyonu bulamamamış olmanın hüznüyle,yüreğimi burkan acısıyla,gökyüzüne baktım,öteki beni istercesine;gökyüzü bana kızarcası Yol güzargahını değiştirdim,ırmağın kenarından gidiyordum.Gökyüzü zamanla iyice kararmıştı.Esen rüzgarın kulağıma soğuk hissediyor ve o güzel sesini işitiyordum.İrmağın yüzeyindeki eşsiz güzellikteki ışıltılar dikkatimi çekti.Biraz bu ışıltıları izlem çok güzeldi,o minicik dalgalar adeta birbiriyle boğuşuyordu ve her çarpışmalarında kıvılcım sıçratırcasına etraflarına ışık saç için,kelimelerin yetersiz kaldığına eminim,sizlerinde o güzelliği seyretmenizi dilerim.Ansızın gökyüzü bendeki o küçücük m istercesine,hüznü ve gözyaşlarını anımsatan su damlacıklarını beni zedelemek istercesine üzerime saldı,artık yağmur yağ ıslanmak,güzel olur düşüncesiyle şemsiyemi açmadım,şemsiyemin görünüşü,dedelerimizin bastonunu anımsatıyordu,be ilerliyordum,çıkan sesler sağ tarafımdaki binalarda yankı yapıyordu ve bana tüfek sesini hatırlatıyordu.Bulutlar bana sürekl damlacıklarını yağdırıyordu ama beni öldüremiyordu;çünkü bu çağresizliği yaşamaya mecburdum,ne tuhaf ve ilginç şeyler elbiseler ıslanmaya başlamıştı,şemsiyemi açtım sonunda daha fazla direnecek gücüm kalmamıştı.Yere bakarak ağır adımla güzellik daha farkettim,yere hızlı bir şekilde düşen damlacıklar,yerle temas ettiği anda bimbir parça oluyor ve sokak lamba ışığıyla,eşsiz bir ışıltıyla parlayarak eşsiz bir güzellik oluşturuyordu.Bir banka oturdum,gözlerimi kapattım,rüzgarın hışırtısı ve yeryüzündeki kaldırım taşlarına ve göleti anımsatan su birikintilerine damlayan su damlacıklarının sesi çok güzeldi,bir d karışınca,mükemmel bir müzik oluşuyordu.Bu mükemmmellik beni yine mutlu edemiyordu.Öteki beni,içimdeki beni,kayb Neredeydi o enerji dolu günlerim,neredeydi yüzümdeki gülücüklerin kaynağının mutluluk olduğu günlerim,ruhumda huzu neredeydi...

Tek çarem yaradana el açıp dua etmek ve beklemektî bunu biliyordum;ama neden dua etmiyordum,istemsiz isteksizliğim Küçük bir ilahi işaret görsem dua edecektim ama göremedim,ne bir yıldız kayması ne ırmakta yüzen köpekbalığı gibi ilginç düşüncelere daldım,geçmişimi tekrar yaşar gibi düşünüyordum.Geçmişimi düşünürken yaşadıklarımın hiç birinin tesadüf c ilahi işaret bu olsa gerekti.

Asıl tedavime başlamak ve güzel günlere kucak açmak üzere,ellerimi açıp,yaradana önce şükrettim sonra dua ettim.

'Hayatı yaşamamanın iki seçeneğı vardır;  
birincisi sanki herşey mucizeymiş gibi yaşamak,  
ikincisi ise sanki hiçbir hiç birşey mucize değilmiş gibi yaşamak.'

EINSTEIN

Mesut ZEYİN  
04.03.2010

# 'YAŞAYAN ÖLÜ OLMAK'

...Arkadaşların fısıltısıyla uyanıyorum. Benden önce kalkanları görüyor yataktan kalkmak istiyorum bir an önce ;ama birden gücü bulamıyorum. arkadaşların beni yatağa bağladığını zannediyor üzerime bakıyor ip falan göremiyorum. Ne tekrar uyu istiyorum, elim kolum bağlı sanki, hiçbir şey yapamıyorum.isteksiz yaşamının acısını tadıyorum. Büyük bir farklılık dikkatini ağrıtmıyor,acımıyor,sızlamıyor gözlerim yanmıyor. iyileşeceğim mucizevi günün bugün olduğunu düşünüyorum ve bu sevinçten yataktan kalkıyorum.Yüzümü yıkarken alnıma suyun dediğini hissetmiyorum tekrar tekrar yıkıyor yine hissetmiyorum. Arkadaşlar inerken her sabah olduğu gibi sanki zehir yiyecekmişim gibi dayanılmaz reddedilmez bir isteksizlik doğuyor...işte bu yüzden , birazcık daha yaklaştıkça, içimdeki kar topu büyüklüğünde ki acı çığ oluyor...Yüzümdeki eksik tebessüme karşın aşçının gülümsemeye çaya şeker katıp karıştırıyorum. Büyük bir isteksizlikle çay bardağını ağızıma yaklaştırıyor ilk yudumumu çekiyorum. Çay acı değil eski günlerimde içtiğim çayın tadını düşünerek içiyorum; yoksa bir yudum bile içemeyeceğimi biliyorum.Gözümde imkansız bir şey bitiyor.Koğuşuma doğru yol alıyorum.Koğuşumun kapısını açarken birden başım dönmeye başlıyor geçti geçecek diye beklerken baş dönmesinin 2-3 saatte anca geçeceğini ya da gün boyu süreceğini anlıyorum.Aklıma ilacım geliyor.Küçük bir istek ve beklentiyle içiyorum.Yarım saate kalmaz baş dönmem bitiyor... Yürürken başımı kaldırıp karşıya doğru baktığımda yine büyük bir işkenceye okula gidiyorum.Arkadaşları görüyorum yüzümde olmaz sa olmaz tebessümü farkediyorlar ama birşey demiyorlar.Okulda arkadaşlar bugünler için hiç sevmediğim konulardan ... Her zamanki gibi ilk derse giriyorum pes etmiyorum içimdeki karşıkonulmaz isteksizlik kadar dayanabiliyorum, yavaş yavaş gözlerim ve alnım yanmaya başlıyor. Karşıya bakıyorum karşımda hocanın tahtaya bir şey yazıyor biliyorum ama hiçbirşey göremiyorum,sağlam gözlerle kör olmakta varmış.Başımdeki ağırlık artıyor dayanamıyorum başım dönüyor kulaklarımda gidiyor, hocanın türkçe ders anlattığından bile şüphe ediyorum.Hangi dilde ders anlatıyor bu adam diyorum. Arkadaşların fısıltısında geliyor.Sınıfta sesin eksik olmadığını biliyor ve işitiyorum ;ama duyduklarımdan hiçbir şey anlamıyorum dürtmesiyle kendime geliyor...Arkadaşların dışarı çıkmasıyla zilin çaldığını anlıyorum.Derste kalmaya bugünde direnemiyordum arkadaşla okulun bahçesinde geziyoruz.Her ne kadar arkadaşımınla gezsem de kendimi ıssız bir adada dolaşan gibi yalnız hissediyordum bir ilkbahar havası var bugün.Güzel günü görüyorum ama yaşayamıyorum ve hissedemiyorum.İlık rüzgarlar esiyor alnıma çarpıyor ki gibi okşamasını özleyip ve istemeye çalışıyorum.Sadece özlemekle kalıyorum geri getiremiyorum o günleri... Kütüphaneye gidiyorum seçiyorum,aradığım kitabı bulduğumu düşünüyorum.Kalöriferin yanına bir sandelye çekip oturuyorum.Kitabın iştah açıcı olduğunu okuma isteğiyle başlıyorum okumaya.Okurken gözüm sayfanın sağına ilişiyor üçüncü sayfaya geldiğimi görüyorum.Okuduğumu farkediyorum, her saniye katlanan acım yine katlanıyor. Sol yanımda bir acı hissetmeye başlıyorum.Sanki göğüs kafesime bir şey çarpıyor,özgür olmak istercesine.Her çarpınışında canımı yakıyor bunun farkında mı bilmiyorum. Damarlarımda dolaşan kan kalbimi zorda olsa yatıştırıyor. Hayatta insanı yaşama bağlayan tek şeyin istek olduğunuvher geçen saniye yaşayarak hissediyordum istiyor ne de ölmek adeta kararsızlık bataklığındayım.Çok zor günler yaşıyorum artık gülmekten de zevk almıyorum sadece "Düştüğüm bu çağresizlik bataklığında da,her zaman ki gibi bizleri yaratan 'Yüce Allah'a' sığınıyorum.Geçte olsa bugünlerdir '04.01.2010'

Mesut ZEYTİN

'KAYBETTİKLERİM,KAYBEDEMEDİKLERİMDİR.'



# GÖZLERİMİN,GÖZLERİNİ GÖZLEMLEDİĞİ ZAMAN

...Cenaze törenine gidercesine,hüzünlü bir ruh haliyle,ağır adımlarla ilerliyordum.Kablumbağanın ayakları kadar yavaş,rob görünümlü,otoyollardaki şerit kadar doğrusal,yürüyordum.Gökyüzü,parçalı bulutlarla kaplıydı,bulutlar resim tablosuna ay ödülünü alabilecek kadar muazzam bir görüntüyü sergiliyordu.Gökyüzündeki bulutlar,o gün güneşi benden saklayamamış ışıltısıyla,tüm samimiyetiyle sunduğu sevinciyle ve o saf neşesiyle,evreni aydınlatıyordu.Güneşin arkasında ise okyanusu a ihtişamını sergiliyordu.Güneşin kavurucu sıcaklığı ve göz alıcı ışıltısı bir nebze de olsa başımı normal seviyede dik tutmamı en kaybetmiş olan küçük çocukların küçük bir ümitle ve büyük bir ümitsizlikle,şekerini aramak amacıyla başı öne eğik tutarak an için gözlemleyenlerin boynumda bir rahatsızlık olabileceğini akıllarından geçirmemesi imkansızdı.

Ansızın gözlerim kamaştı ve içim yanarcasına sıcaklık hissediyordum.Zamanla yüzüm ve tüm vücudum yanmaya başladı ac yüzümde önüme bir yere düştüğünü sandım...Karşımda güneş falan yoktu,karşımdaki prensesim(ilham perim)di,gözlerimi güzelliğiyle ve beni yajkarcasına ısıtan ısı ise yüreğimdeki prensesimi karşı olan sonsuz sevgimin ateşiydi. Prensесim moda defilesinde yürürcesine o güzel adımlarıyla yürüyordu.Ansızın wampir filmlerinde korku dolu sahneleri ar meltem rüzgarı esivermeye başladı,rüzgar tüm sıcaklığıyla ve şefkatiyle boynumu okşuyor ve ve saçlarımı savuruyordu.Pre dalgalanışı,gökyüzündeki martıların yere süzülüşünü anımsatıyordu.Saçları her zamanki gibi gün batımının kızılığını anıms koruyordu.

Yüzüne bakıp gözlüklerini gördüğüm an gözlerinde gözlerime karşı,karşı konulmaz bir çekim gücü oluştu...

Gözlerine bakmak istemiyordum,gözlerimi bir suçlunun gözlerini polisten kaçırırçasına kaçırıyordum,gözlerimin gözlerini g korkuyordum.Gözlerinin eşi benzeri bulunmaz nitelikteki güzelliğinin oluşturduğu çekim gücüne karşı koyamadım.Gözlerin yavaşça,gözlerine yöneldi.O an,gözlerimin gözlerini gördüğü an,uzayda yıldızları yutan karadelikler gibi beni yutmak isterc gözbebeklerin...Adımların yavaşladı,yüzündeki ifade bir nebze de olsa değişti.Uçurumun ucunda olup dibi gözükmeyen bir kayalığa düşeceksine korkuyordum,terlemeye başlamıştım.Tenimden,tenimi yıkarçasına süzülen ter,yerde göletçikler oluş gömülmüşçesine bunalıyordum,her şey üzerime geliyordu adeta...Ansızın sol yanımdan saat sesini anımsatan aralıklarla h başladı,göğüs kafesime bir kuş hapsetmişim sanki sürekli çırpınıyordu özgür olmak istercesine.Gözbebeklerinin küçülmey başladım.Gözlerinin ilgi çekiçi rengi,ırmağın dibinde hafif yosun tutmuş,bilye büyüklüğündeki taşları anımsatıyordu.Gözler ilştiği an kendimi bir ormanda buldum.Ormanda ilk dikkatimi çeken devasa büyüklükteki ağaçlardı.Boyları cüce insanları a değildi.Ne yapacağımı bilmiyordum adım atmaya korkuyordum,öncelikle çevremdeki varlıkları tanımaya çalışıyor ve soğuk çalışıyordum.Artık uzun süren yalnızlık ve nalam vermediğim bu esrarengiz olay,korku veriyordu.Korkunun bende oluştur adımlarımı tedirginlikle,atmaya başladım.Küçük adımlarla ve büyük umutlarla bir yöne doğru yürüyordum.Ormanda hakin sesizliği,gözü kırpma süresinden daha kısa bir sürede,korkutucu kuş sesleri bozdu.Gökyüzünü yavaş yavaş bataklığı andıra kaplıyordu.Ormandaki sese ürkütücü uğultular ve insan çığlıklarında eklenmişti.O güne kadar hiç korkmadığım kadar korku maviliğini,laneti anımsatan bulutların siyahlığına bıraktı.

Arkamdan,çıtırtılar gelmeye başladı.O an suyun buz kesilmesi gibi donakaldım.İçimdeki korkularım çıtırtı seslerini devamlı atışlarım,göğüs kafesime bıçak gibi saplanıyordu..

Çıtırtıların ne tür bir varlığa sahip olduğunu çıkarmaya çalışıyordum;ama ne yazık ki artık düşünemiyordumda.İnsan çığlıkl duyuyordum,bununla beraber katlanan korkum beni yavaş yavaş yok ediyordu.Sonunda yavaşça arkama dönüp korkumun karar verdim.Arkama döndüğümde,beni korkutan varlıkla yüzleşmeyi başardığımda,kocaman bir yılan gördüm.Gövdesi bir kötülükten,korkudan başka bir şey getirmeyen,siyahti.Derisindeki desencikler wampir dişlerini andırıyordu.Gözleri ise bir uyandırıyor karşıdaki varlığa karşı.Titremeden durman imkansızdı,bu yılanın karşısında,elim ayağım birbirine bağlan düşünemiyordum.Her an bayılabilirdim.Yılan üzerime doğru gelmeye devam ediyordu.Yılanın üzerime doğru gelmesiyle,b oluşturduğu kontrol edilemeyen korkular beni yok ediyordu.Birazcık kendimi toparladım.Tehlikenin geçen her saniye bana farkettim.Yavaşça,kaçmak için atacağım ilk adımı atmak üzere ayağımı kaldırmak istiyordum.Ayağımı kaldırmayı bırakın ye oynatamıyordum,korkularım ayaklarımı bağlamıştı,dondurmuşçasına.Soğuk kanlı olmaya çalışıyordum her ne kadar olama artık o koca başını kaldırıp konuşmak istercesine,ilk bakışta büyüklüğü bir mağrayı andıran ağzını açtı ve klasik müziği anın şovuna başladı.Kendimi 100 derecede kaynamakta olan su gibi hissediyordum.Alnımdan süzülen ter,kaşlarımın arasından sapmadan düzgün bir şekilde ilerliyordu.Ter damlacığı burnumun tam ucuna gelmiş ve kışın damlarda ki havuvucu anımsa suyun birikişini andırarak büyüyordu.Yılanın başına düşmesine saliseden az bir süre kalmıştı.Korktuğum gerçekleşti,ter da yol almaya başladı,korkularımın ürünü olan ter damlacığı yılanın başına,tam gözlerinin arasına düştüğü an yılan büyük b sıçrayıp,başımı koparmak istercesine,yüzü nefret ifadesine büründüğü an...Alçaklardan süzülerek yanımdan omuz hizamd seslenmesiyle kapamış olduğum gözlerimi açtım.Artık ormanda değildim,karşımda korkumun kaynağı olan devasa büyüklük prensesimdi.Kendimi zor kurtarmıştım gözlerinde büyüleyici bir güç vardı,adeta beni yok etmek istiyordu.Kendimi kaybet

(Prensесim,ilham perim,gökkuşağının renklerinin zenginliği ve çeşitliliği gibi hayatımı renklendiren güzelim, gözlerinle;ben bırakmıştın. Artık ne ben vardı, ne de benim olan bir ben,ne de senin olabilecek bir ben . Geriye kalan tek şey sana olan ve ..! )

☞ / (,") ☞☞ (" ,)

☞ ./☞. + ./☞. = ☞Aşk'

Mesut ZEYTİN



# ÜZÜLÜYORUM

Dünyanın en masum insanı olmalarına rağmen;hayal edemeyeceğimiz kadar büyük hayalleri,isteyemeyeceğimiz kadar büyük istekleri,arzulamayacağımız kadar büyük arzuları,hedefimiz olamayacağı kadar büyük hedefleri ve büyük idealleri olduğu sayıldığı günümüzde çağresizlik içinde,kristali anımsatan eşsiz parlaklıktaki gözlerinden,yağan yağmuru anımsatırcasına, süzülürken damlacıklarla,ağlayan her bebeği gördüğümde;düşünüyorum da;biz insanlar ne kadar zalimiz...

Dünyanın en masum insanı olan bebeklere,ufacık bir suçu olmamasına rağmen,en büyük acıları yaşıyoruz.

# GÜLÜMSÜYORUM

Cevapsız kalan sorular,cevaplandığında kırıcı olan yanıtlar,geç yazılan cevaplar,sevgime karşı kin nefret sunanlar,takılan çeşitli suratlar,aşka balta vuranlar beni üzemez ben her engelde hayata gülümserim :)....."Sizde denemek ister misiniz.

mst zytn

# ÖZLÜYORUM

Artık çok uzaklardayım,sensiz,olmanın acısını,özlemimi fotoğraflarına bakarak gideremiyorum .Gözlerini,görmek istiyorum saçlarının ışıltısıyla aydınlanmak istiyorum,saçlarının ışıltısından gözlerini göremeyeceğimi düşünsem de...Özlüyorum,kelime anlatmaya...

# GÜZELLİĞİNİ GÖZLEMLERKEN

Kütüphanede kitap okuma çalışmalarım devam ederken,ansızın aklıma sen geliyorsun ve sensiz olmanın acısı ruhumu boğuyor,zaman olarak nitelendiremiyorum.Seni yıllarca görmemişcesine özlüyorum.Kendime bir bahane bulup,seni görmek için yolumu sandelyeden kalkıyorum.Kendisini benimle paylaşabilen tek dostum olan kitapları bırakmak acı oluyor;ama sensizliğin acısı kalıyor.Kütüphanede oturup ders çalıştıklarını sanan arkadaşları gözlemleyerek,kütüphanesinin kapısına varıyorum.Kapıyı beni gören meraklı bakışlar seziyorum.Bir kaç kişiyle gözlerimin kesişmesi üzerine,sezilerimin doğruluğu kanıtlanıyor.İnsanların olması,ilk başta;bir cinayet işlenmiş olup suçlusu benmişim gibi suçlu psikolojisi yaratıyor bende.Son anda,hızlanmakta olan yavaşlatıyor,zihnimde kök salıp büyümekte olan negatif düşüncelerimi yok ediyorum.Üzerimde o gün üniforma olmadığı gibi insanların bana bu yüzden baktığını anlıyorum.Kütüphanenin kapısından uzaklaşmak üzere ilk adımımı atıyorum.İlk adımımı kaldırırken,ayağımı bataklığa saplanmış gibi hissediyorum.Zamanla adımlarım hızlanıyor bizim sınıfın önüne doğru yaklaşıyor gruplaşmış insanlar görüyorum.Her biri birbirinden farklı gruplar,hiçbir zaman bir bütün olamadı sınıfım,artık olmasını da kameraya git buradan dercesine keskin bir bakış attıktan sonra,beni senin sınıfının olduğu kata götürecek merdivenleri görebiliyorum büyük bir işkence,aynı zamanda sana yaklaştığım için büyük bir mutluluk kaynağı.Sınıfının kapısının önüne doğru geliyorum görüyorum.Kapıyı açıp seni görmek için büyük bir cesaret toplayıp hızlı karar almam gerekiyor.Aklıma bir an,sizin sınıftaki istercesine,sonuna s harfinide koyarak,o iğrenç sesleriyle “mes” diye bağırımları geliyor aklıma birazcık tiksiniyorum ve kağıt dönüşmekte olan,cesaretimi yok ediyor.Beni sınıfının kapısının önüne kadar getiren bahane aklıma geliyor ve bana ardığını veriyor.Cesaretim yerine gelince kapıyı açmak için elimi uzatıyorum;ama bir an insanlar benim hakkımda ne düşünür diye cevaplar paylaşılabilir türden değil ne yazık ki.Başka çaremin olmadığını anlayarak tekrar uzatıyorum elimi kapının koluna hafifçe kapıyı açmak için,kapının kolunu indirmek üzere,kapının koluna bastırıyorum.Kapı kolundan gelen gıcırtı sesini içimden şekilde kapının kolunu açıyor kapıyı da biraz yitiyorum.Sizin sınıfta beni ilk karşılayan tüm dünyayı ısıtmakta olan güneş olan dercesine,o parlak ışınlarını gözlerimden esirgemiyor.Gözlerim tüm soğukkanlılığıyla, arkadaşım S.C. yi halüsnülasyon görmeye arıyorum.Arkadaşımı gözlerim seçmeden önce senin o muazzam güzellikteki,gün batımının kızılığını andıran sarımtırak saçları,üzerinde ütü yapılmışcasına dümdüz olan saçların ilişiyor gözlerime.Sınıfta sesizliğin imkansız olmasına rağmen,ruhum hissediyorum.Gözlerimi senin saçlarından uzaklaştırmak istiyorum,beni senin saçlarına bakarken birilerinin görüp,sana olan korkuyorum.Gözlerimi saçlarının göz alıcı güzelliğinden çekemiyorum.Saçlarının muazzam güzelliği gözlerime karşı,karşı koymaya oluşturuyor.Son anda seni kaybetmemek,sana olan sevgime nokta konulmaması için büyük bir zorlukla gözlerimi üzerinde arkadaşım S.C. yi buluyor gözlerim ve ağır adımlarla soğuk kanlı bir ruh haliyle arkadaşımın yanına gidiyorum.Merhabalaştığımız oturuyoruz.Yine başlıyoruz herhangi bir konudan akıcı,koyu ve tatlı sohbetimize.Sohbetimiz tüm koyuluğuyla devam ediyor kalktığını ve benden uzaklaşmak kaçmak istercesine beni birazcıkta olsa üzere monoton adımlarla yürümeye başladın.Öğütüm elindeki kitabı masanın üzerine koyup,masaya oturur oturmaz 40 gündür hiç kitap yüzü açmamışcasına büyük bir iştahla vaktini olamamasına rağmen,gürültüye karşı gıpta edilecek bir kararlılıkla,kitabını açıyor ve sesin oluşturduğu iğrenç gürültü yok ediyor ellerini kulaklarına götürüp tüm konsantrasyonunu kulaklarına veriyorsun.Kitaba o kadar dalıyorsun ki seni seviyorum diye derecede,tüm beynini okudun satırlara vermişsin,bekliden okumakla kalmıyor,okuduklarını yaşıyorsun adeta.O an güzelliğini yüzerken görmüşcesine şaşkınlık,hayranlık,şefkat ve sevgi dolu gözlerimle.Saçlarının sarılığı hafifte olsa yüzünde yansıması renkteydi,yüzünün rengi yeni doğan bebeğin masumiyetini andırıyordu.Gözlerin yine o eşsiz güzelliğini ve gökkuşağı gibi o sergiliyordu.Gözlerin küçük çocukların sokak aralarında oynadığı misket kadar minikti.Küçük ve ince olan güzelliğini bozmayacağı burnuna hafif sürşen gözlüklerin senin güzelliğine bir ayrı tat katıyordu.Yanakların ise hafif balığı anımsatan tontonumsu gülüyor kılıyordu.Gülümsediğin zaman hafif sivrimsi görünen çenense güzelliğini tamamlıyordu.O gün dişlerinin o eşsiz güzelliğini gösteren aralanmıyordu.Tüm sakinliğiyle içinden okuyor gözlerini okumakta olduğun satırlardan başka bir yöne çevirmiyordun.Ansızın olduğunu çok rahat seziyordum.Sende oluşan bu gerginliğin sebebinin benim seni güzelliğini seyrediyor olmamı sezmiş olan beynimdeki serotonin ve endorfin seviyesi hızla düşüyor ve adrenalini miktarı artıyordu.Gözlerini benden saklamak isteye engelleyen göz kapaklarını hafif yukarı doğru kaldırmaya başladın.Artık korkum git gide karşıkonulamayacak derecede artı başlamıştı kendimi kontrol edemiyordum korku ve heyecan beni esir almıştı.Sol yanımdan kalp atışlarımı hissetmeye başlamış seviyeye gelmişti.Göz kapaklarını zaman geçtikçe kaldırmaya devam ediyordun yavaş yavaş.Terlemeye ve bunalmaya başlamasından, ağaçların arasından sel gelircesine ter süzülüyordu.Ter tenimi yıkarcasına süzülürken bunalımım,heyecanım ve katlanıyordu.Alnımdan süzülen ter tam burnumun ucuna gelmişti..O an en çok utandığım andı.Burnumdaki ter bacaklarım göğsümde belirmesiyle,sol kolumdaki saatin üzerine düştüğü an,göz kapaklarını kaldırdın tamamen ve karşıya keskin ve hızlı da sert çatarak yerinden aniden büyük bir hırsla kalktın.O an benim gözlerimin senin gözlerini gözlemlemekte olduğunu göz doğruluğunu kanıtladığını sandım.Bana tokat atmak istercesine hırçın ilk adımını attın.İkinci adımın bana doğru değildi,sınıfa yönelmiştin.Kapıyla hırslı olmana rağmen tüm sakinliğiyle kapattın.Karmaşık bir ruh halinde olduğunu seziyordum.Hafifçe tekrar körüklendi beni gördüğünü ve bana tokat atıp,beni arkadaşlarına karşı rezil etmek üzere bana doğru geleceğini düşünmeye başladı.Pencereye doğru yöneldiğini görünce bana biraz daha geç tokat atacağını anladım,birazcık ta olsa rahatladım.Sınıf arkadaşlarının neşeli çığlık sesi eksik olmuyordu.Seslerinde birazcıkta olsa azalması için büyük bir hırsla pencereyi kapattın anı korku ve heyecanla beklerken,tekrar masaya oturup tekrar kitabına daldın.Bense senin son eylemlerinin bende oluşturduğu yavaş kurtuldum.o sınıfta samimi olduğun bir kaç arkadaşın yoktu bekliden hiç yoktu.O sınıfta,o an en yakın dostun önünde diyalog halindeydin,arkadaşların çıkardığı gürültüyle senin dostunla olan iletişimini kesmek istemiyordu sense tüm azmin irtibatını koparmıyordun ve mücadeleye devam ediyordun.

Sendeki o eşi benzeri görülmemiş azim ve kararlılığa hayran kaldım ve senin bu yılmadan devam ettirdiğin mücadeleyi gör

( MST ZYTN )

# MUCİZEVİ GÜÇ BİLİNÇALTI(TAMAMEN BİLİMSEL İÇERİKLİDİR)

"Bilinçaltı gerçekle,hayali ayırt edemez."

Sözde bir cümle;ama o bir cümle neler anlatıyor bize,bir çözebilsek...

Biraz hayal kurarak başlayalım;elinizde taze bir limon olduğunu,limonu yavaşca bıçağınızla kesip kibarca yavaş yavaş sıkıttığınız kabartmasıyla sulu kısmını yaladığınızı hayal ettiğinizde,ağzınızın sulanmaması elde değil...Ağzınız neden sulanıyor,hiç düşünün. Bilinç altı hayali gerçek gibi algılıyor ve vücuda gerekli iletiyi gönderiyor ve sonuç olarak ağzınız gerçekten limon yemiş gibi hissediyor.

Duygusal kişiliğe sahipseniz,size,kırıcı,ağır bir söz söylendiğinde gerekli tepkiyi veremediğinizde,geçmişinizde kalan o sözler aklınıza gelir,beyninizde dolanır durur,rahat bırakmaz,istesenizde...Bilinçaltıyla bundan çok kolay kurtulabilirsiniz,geçmişinizde kalan o sözleri karşınızdaki kişiye,fazlasıyla tepkinizi gösterdiğinizde,emin olun farka sizde şaşacaksınız...

Geçmişinizde ağır,travmatik bir olay yaşadınız diyelim ki,bilinçaltı olumsuz durumları ön planda tuttuğu için,boş zamanlarınızda gelir,sizi rahatsız etmeden ruhunuzu boğmadan durmaz, zihninize takılan bir kanca gibidir istesenizde kurtulamazsınız...Haliyle lehinize çevirin,sonuca çok şaşıracaksınız...

(Not:Her zaman bir kere hayal etmek yeterli olmaz,hayal gücünüzü geliştirin ve çok hayal kurmaya çalışın...)

( Bilinç altını mucizesini anlatmak için bir anımı aktarayım size,10. sınıftaydım,geometri dersinde hoca tahtaya yüzlük bir soru yazdı,gerçekten yüzlük sorudur.Tabi çözen çıkmaz...Hoca ödev olarak verir.Bense maksat ödevi yapmak olsun düşüncesiyle,karşınızdaki kişiye deftere geçiririm,ispatı anlamak istemişimdir;ama hiç bir şey anlayamamışım,çok karmaşık gelmiştir...

Hoca ödev bakacak düşüncesiyle beklerken hoca ödevde de bakmaz.

Yazılı günü geldiğinde,yazılı kağıdının tam arkasında en altta,öğretmenimin derste sorduğu ispat sorusunu görünce ilk başta şaşkınlıkla dercesine...Keşke sorunun çözümünü,öğrenseydim birisine sorup derim...Haliyle sorudan korktuğum için soruyu en sona kadar bir şeyler yapayım derken soruyu rahatça çözerim ve de mantığını da kaparım...

Bu soruyu anlayamamam normal de,sizce bu soruyu anlamadığım halde nasıl çözerim...?

Ben sorunun çözümünü anlamam ;ama deftere geçirirken aynı zaman da bilinçaltı mucizesine de geçiririm,farkın da olmadığını soru işaretlerini silmek için,gece gündüz,aralıksız çalışır,sorunu çözer;ama bana bildirmez.Aynı soruyla tekrar karşılaşır,bir çözüm bulunca,ilham gelmişcesine soruyu çok rahat çözüp,şaşakalırız...

Bilinçaltı mucizesiyle tanışmamışsak bir de,bu olayı ilginç,olağan üstü bir şey gibi şaşkınlıkla anlatırsınız benim gibi...)

Herkeste varolan mucizevi güç olan bilinçaltı,keşfedilmeyi bekliyor...! ( Kolay gelsin )

07.04.2010

Mesut ZEYTİN



...

19.05.2011

Yunus POYRAZ (Mst Zytn)

# Küçüklük Günlerim(E)

[ italik ]

Her geçen gün küçüklük yıllarıma olan özlemim katlanıyor.

Küçükken küçük dünyam,büyük hayallerim ve bugünlerde asla elde edemeyeceğim mutluluğa sahiptir.Gün geçtikçe insan yüzleştikçe,her geçen gün küçüklüğümü müthiş bir istekle arıyorum.İstedimde ağlayabildiğim,gülebildiğim gerçekten ve tanımadığım günlerim sizlere kavuşmak istiyorum...ancak hayat her geçen gün sizlerle aramdaki mesafeyi artırıyor. Düşüncelerim,duygularım gerçekleşmediği için,unutulmak üzere zihnimin bir köşesinde kalıyor...

Yunus POYRAZ

[ /italik ]

# Bir SONbahar Günü

...Sabahın güneş ışığının camdan sızarak gözlerime ilişmesiyle uyandım.Güneşin içimi ısıtan sıcaklığıyla zorda olsa uykumu yorgunluk vardı.Sanki uyuyan ben değildim,sadece uyuduğumu sanıyordum.Güç bela yataktan kalkıp toparlandım,kahvaltı göz atarken,bugünün muazzam güzelliğini fark ettim,gökyüzü masmaviydi ve güneş tüm ihtişamıyla kendini sergiliyordu;o üzerimde;adeta dirilmiştim.Güneş beni gezmeye davet edercesine parlıyordu.Bu güzel günü bir daha bulamayacağımı düşünürken,kucaklaşmak üzere evden dışarı çıktım.Dışarı çıktığım an gözüme çarpan bahçemdeki çiçeklerin canlılığı ve neşesiydi;çiçekler farkındaydılar.Hava ne sıcaktı ne soğuk,hoş ve ılıktı.Hafiften tenimi okşayan nazik rüzgarlar esiyordu.Bu günün güzelliğinin farkına vararak parka,yeşil alanlara doğru yürümeye başladım.

Parka vardığımda daha da bir dinçleştim. Mevsimlerden sonbahar olması sebebiyle,ağaçlardan dökülen sarı kahverengi topraklar huzursuzlaştırırsa da ayrı bir huzur da katıyordu.Yerde ki çimenler hiç görmediğim kadar yeşildi ve rüzgarın eşliğinde dans ediyorlardı faydalanmak isteyen yaşlılar ve çocuklar yoğunlukta olmak üzere insanlar parka doluşmuştu.Kimi güneşleniyor kimi,neşe ile yürüyor gülümsüyordu.Kısacası ortamda ki canlı cansız her şey şen şakraklı.

Bu fevkalade güzelliği gözlemleyip içimde ki güzellikleri uyandırmak için bir banka oturdum.Yavaş yavaş derin düşüncelere girdim olduğu bu güzel nimet karşısında.sonbahar dolayısıyla bitkilerin,olmazsa olmazların aramızdan ayrılacağı geldi aklıma ve ümitsizlik ve karmaşık konular üzerinde düşünürken ansızın ruhuma yalnızlık duygusu işledi.Kafamı derin düşüncelerden kurtarıp gözüme neden yalnızlık duygusunun ruhuma işlediğini; gökyüzü hiç sevmediğim,renge çökeği anımsatan siyah bulutlarla kaplanmış gelecek olan ,ruh halimi çökerten(allak bullak)eden yağmurlara yakalanmamak için,koşar adımlarla evimin yoluna koyuldum.Eve vardığımda yürek hoplatan gök gürültüleriyle yağmur bardaktan boşanırcasına yağmaya başladı.Yağmura yakalanmadım hissettim...

Sabah güneşinin huzuruyla başlayan güzel gün;SONbaharın ansızın gelen acımasız yağmur ve rüzgarlarıyla kendini hüsrana uğratıyor.

Artık çok şey öğrenmiştim.Dünyada mutlak,ebedi hiçbir güzellik yoktur ve her güzel görünen şeyin ardındaki gerçek,güzelliğin güzellik dünyada olmayıp cennettir dünyadaki hoş ve güzel olduğu düşünülenler cennetin bir zerresi olup,vitrindeki sergilerdir.

01.11.2011

Yunus POYRAZ

# YAZMAK

"Yazmak hüzün gerektirir...Hüznün hakiki ilacı boş satırlardır.Yazmak tedavidir aslında..."

Yunus POYRAZ

# Nerede Haberleşme Özgürlüğü ?

...

Gün geçtikçe teknoloji son süratle ilerliyor,buda tabi ki iletişim ve haberleşme araçlarına hızla yansıyor.Ben küçükken,küçük telefonlar inanılmaz derecede gelişti görüntülü görüşmeler falan ve bu bununla beraber internette önemli bir iletişim araçları paylaşım ve iletişim siteleri çıktı.

Ne güzel değil mi artık haberleşmek çok kolay,bir tıklamayla sayfalarca yazdığın mesajı(romanı) anında yollayabiliyorsun,ama hiçte güzel değil...

Teknoloji bir o kadar gelişti ama iletişim güvenliği ve özgürlüğü de bir kadar yok oldu...

Facebook CIA kurmuş veya kurulmasına vesile olmuş veya ortak olmuş veya hiç bir şey yapmamış ama bizim tüm bilgilerimizi okuyabiliyor ve sahibiymiş gibi arşivleyebiliyor.Ben arşivlemezken ona ne oluyor anlamak mümkün değil.

Hemen hemen hepimizin elinde olan cep telefonları MİT dinliyormuş başından sonuna kadar görüşmelerimizin kesintisiz,bizim dışında devlete bağlı olmayan kuruluşlarda dinliyormuş,kesintisiz hem de...

Attığımız mailler eminim onlarda izinsiz, gerekçesiz olmadan 'okunuyordur', arşivleniyordur.Hal bu durumdayken iletişim özgürlüğüne kelepçeye bağlı iken,sürekli illegal yöntemlerle dinlenirken bu duruma güzel diyebilir miyiz?

İletişim özgürlüğümüz elimizden alınmış durumda,iletişim araçlarımız elimizde olsun son teknolojiye sahip olsun ne anlamadığımız dumanla,mektupla,güvercinlerle özgürce,dinlenmeden,kişisel mesajlarımızın okunmadan haberleştiğimiz günleri özlemiyoruz.  
Nerede Haberleşme Özgürlüğü?

- ... (Söz Sizde)

12.02.2012

Saat 13.00 Sularında

Yazan:Yunus POYRAZ

# Aşkı(mı)n Tarifi

Sana olan aşkımlı ve sevgimi anlatsam en az 40 cilt roman olur.

Aşkı anlatmak ruhu anlatmaktır;ruhsa evreni kaplayan bir sonsuzluktur.Sevgimi anlatmaksana senin sergilediğin güzelliğini a eşi bulunmayan bir çiçek;herkes güzel der geçer ama ben tek kelimeye sığdıramam sana olan sevgimi,senin güzelliğini.Gör şairler görür ve mısralara yansıtırlar;halbuki içlerinde bir yığın kelime kalmıştır mısralarda olmak için can atan,mısralarda k anlamlarına paha biçilemez...